

Въ гжсталаци низки бори,
пжтътъ става труденъ, тѣсенъ.
Съ веселъ разговоръ и пѣсенъ
неусѣтно се минава.
— Е-хо! Стигаме Тинтява. —
Раници, палта на двора;
търсимъ мѣсто за отмора.
И, безъ много да се бавимъ,

що си мислите, че правимъ?
— Всички бързо се залавятъ,
раницитѣ да разтварятъ
и залапватъ, като хали!
Сякашъ три дни не сме яли.
— Толкозъ бѣхме изгладнѣли!

Ст. Цанкова Стоянова

СЛИВОБЕРЪТЪ ПОЧНА

Сливоберътъ почна.
Рано, щомъ се съмна,
отъ леглото скочихъ,
и гласа на мама
до слуха ми звънна:
— Съ кошници голѣми —
Кольо, Ваньо, Пенка,
бате ти, баща ти,
дѣдо, баба Ценка, —
отъ зори неспирно,
съ радостъ по лицата,
сливитѣ обиратъ! —
Литнахъ, като вѣтъръ,
въ нашата градина:
висѣха безчетно
сливи, сливи, сливи,
едри, тъмносини,
по клонетѣ сиви!
Всички тамъ, съсъ пѣсни
и съсъ глъчъ берѣха
плодоветѣ прѣсни.
Съ викове, закачки,
никакъ се не спрѣха.
Нѣколкото каци,
кошоветѣ бѣли —
пълни чакъ до горе —
бѣха посинѣли.
Татко ми ухиленъ

гласно заговори:
— Господъ ни закриля, —
всѣкоя година
плодородъ ни дава
въ нашата градина!
Той ни днесъ подкрепя,
гледа ни отъ свода,
какъ беремъ съсъ шепа! —
Кротко се прекръсти,
съсъ взоръ къмъ небето, —
следъ това чевръсто,
съ стълбата готова,
стжпи на клонетѣ, —
друсна ги отново,
и тревата цѣла
се покри съсъ сливи.
Слънцето огрѣло —
свѣтлини прекрасни
прѣскаше игриво.
Вредъ бѣ ясно, ясно.
Азъ, подъ дървесата,
съ кошница въ ржцетѣ,
сбирахъ отъ земята
плодоветѣ сини;
съ радостъ въвъ сърдцето
даже не починахъ,
а деньтъ чудесенъ
хврѣкна като пѣсенъ.

Ненчо Савовъ